

4. Гура О.Л. Підприємницька діяльність у сфері ресторанного господарства / О.Л. Гура // Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії. – Випуск 2-1 (08) / 2017. – С. 97-100.

НАЦІОНАЛЬНА ІННОВАЦІЙНА СИСТЕМА УКРАЇНИ В ГЛОБАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Сєбов В.К.

аспірант кафедри економіки та моделювання ринкових відносин
*Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
м. Одеса, Україна*

Наукові дослідження та розробки вітчизняних науковців та міжнародного співтовариства вчених у пошуках та обґрунтуванні особливостей застосування системного підходу до вивчення процесів, що відбуваються у суспільстві на тому чи іншому етапі його розвитку, призвели до виникнення необхідності визначення поняття Національної інноваційної системи. Тобто системи, яка має втілювати в собі особливості національного застосування системного підходу до вивчення процесів науково-виробничої діяльності суспільства.

Парадигма національної інноваційної системи відображає симбіоз економічних, технічних та інституційних чинників у процесі створення й реалізації нововведень і стала важливим кроком уперед у розумінні детермінанта інноваційного розвитку. Питання розвитку національної інноваційної системи розглядаються в працях українських учених: В. Гейця, Ю. Бажала, О. Лапка, С. Степаненко Л. Федулової та ін. Однак постійного моніторингу потребують питання визначення позиції національної інноваційної системи України в глобальному середовищі, що і визначає мету роботи.

На сьогоднішній день державне регулювання та підтримку інноваційної діяльності підприємств й національної інноваційної системи здійснюють державні інституції як Верховна рада України, Кабінет Міністрів України через Міністерство економічного розвитку і торгівлі України за допомогою Державної служби інтелектуальної власності України; Національне агентство інфраструктурних проєктів України; Державне агентство з інвестицій та управління національними проєктами України; Міністерство освіти і науки України за допомогою Національної академії наук України, яка в свою чергу за допомогою Державного інституту науково-технічної та інноваційної експертизи, Державного спеціалізованого науково-дослідницького центру інноваційного розвитку та Державних центрів науково-технічної і економічної інформації.

Для оцінки розгалуженості та ефективності національної інноваційної системи світових країн-лідерів, пропонується використання більш ніж 100 змінних, що згруповані у 12 контрольних показників, які об'єднані 3-ма основними групами субіндексів. Всі ці показники об'єднує індекс глобальної конкурентоспроможності України (табл. 1).

Згідно з даними дослідження, Україна погіршила свої позиції у 4 з 12 основних показників. Найбільше втрачено за складовою «Ефективність ринку праці», така ж тенденція до погіршення спостерігалася і в минулорічних дослідженнях.

Таблиця 1 – Індекс глобальної конкурентоспроможності України

Показники	Період			
	2015-2016 (140 країн)	2016-2017 (138 країн)	2017-2018 (137 країн)	
	місце в рейтингу			значення індексу
	79	85	81	4,1
Основні вимоги	101	102	96	4,2
– інституції	130	129	118	3,2
– інфраструктура	69	75	78	3,9
– макроекономічне середовище	134	128	121	3,5
– охорона здоров'я та початкова освіта	45	54	53	6,0
Підсилювачі продуктивності	65	74	70	4,1
– вища освіта і професійна підготовка	34	33	35	5,1
– ефективність ринку товарів	106	108	101	4,0
– ефективність ринку праці	56	73	86	4,0
– розвиток фінансового ринку	121	130	120	3,1
– технологічна готовність	86	85	81	3,8
– розмір ринку	45	47	47	4,5
Інновації та фактори вдосконалення	72	73	77	3,5
– відповідність бізнесу сучасним вимогам	91	98	90	3,7
– інноваційний потенціал	54	52	61	3,4

Джерело: сформовано автором на основі даних [1].

Також, Україна зазнала втрат за оцінкою інноваційної складової Індексу, інфраструктурної та за складовою, що характеризує вищу освіту та професійну підготовку. Як видно з наведених показників, незважаючи на прагнення України до втілення інноваційного типу розвитку економіки, інституціональне середовище не забезпечує достатніх стимулів та економічних важелів, щодо втілення інноваційних перетворень будь-якого типу на вітчизняних підприємствах. Останнє характеризують й рейтингові позиції України щодо інноваційності економіки, що наведені на рис. 1.

Рис. 1 Світові рейтинги України за інноваційними факторами конкурентоздатності економіки

Джерело: сформовано автором на основі даних [1].

Негативними факторами для ведення бізнесу у нашій країні визначено (в порядку зменшення) [2]: інфляцію, корупцію, політичну нестабільність, високі податкові ставки, складність податкового законодавства, нестабільність урядів, ускладнений доступ до фінансів, неефективну державну бюрократію, регулювання валютного ринку, недостатню освіченість працівників, погану етику робочої сили, недостатню здатність до інновацій, обмежувальне регулювання ринку праці, невідповідну якість інфраструктури, злочинність та крадіжки, низьку якість охорони здоров'я.

Оскільки національна інноваційна система є певним середовищем організаційно-науково-дослідних формальних та неформальних інститутів, що в процесі взаємодії визначають імпульс та вектор розвитку інноваційно-інвестиційного потенціалу як всієї економіки країни, так і окремих підприємств цієї країни, то успішний розвиток підприємств, що займаються інноваційною діяльністю, можливий при раціонально побудованій системі дослідницьких організацій, на значних інвестиціях в науку та освіту, а також на тісній співпраці між державними структурами, бізнес середовищем та наукових закладах.

Література:

1. Світовий економічний форум (The World Economic Forum) [Електронний ресурс] : офіційний сайт . – Режим доступу: <https://www.weforum.org>.
2. Громадська спілка "Економічний дискусійний клуб" [Електронний ресурс] : офіційний сайт . – Режим доступу: <http://edclub.com.ua/analitika>.

АНАЛІЗ МАРКЕТИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТРАХОВОЇ КОМПАНІЇ

Дем'янчук М.А.

к.е.н., доцент кафедри економіки та моделювання ринкових відносин

Гуржій К.С.

студентка 1 курсу магістратури,

спеціальність « Фінанси, банківська справа та страхування»

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

м. Одеса, Україна

Сучасний розвиток страхових відносин в Україні характеризується інтенсивним розвитком технологій та збільшенням конкуренції на ринку фінансових послуг. Такі зміни стимулюють страховиків до пошуку нових, менш витратних та ефективних шляхів реалізації страхових продуктів, що дозволяють пропонувати послуги у більш зручний час та спосіб. Таким чином, як метод дослідження ринку та впливу на нього, з метою отримання якомога більшого прибутку, саме принципи маркетингу стають головними в успішному управлінні страховою компанією.

Питання впливу маркетингу на ефективність діяльності страхових компаній досліджувалися в працях таких вчених, як Котлер Ф., Мейден А., Портер М., Базилевич В.Д., Даннікова О.М., Осадець С.С., Тринчук В.В., Пікус Р.В. Не дивлячись на значну кількість публікацій щодо маркетингової діяльності страхових компаній, деякі питання теоретичного характеру потребують уточнення. Тому метою роботи є аналіз маркетингової діяльності страхової компанії на прикладі